

KDE SE NOSÍ KRKY

napsal
Miroslav
Tvrz

ilustrovala
Alena Schulz

Triton

Kniha vyšla za laskavého přispění:

skip

čtení pomáhá

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Miroslav Tvrz, 2019

Illustrations and cover © Alena Schulz, 2019

Copyright © SKIP, 2019

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-634-1

1. PRUHOVANÝ KŮŇ

Kozlopes

Zeptejte se Matouše,
která šelma nekouše.
On vám dozajista poví
o divokém kozlopsovi:

Kozlopes má velkou hubu
(a v ní dvacet ostrých zubů),
dva ocasy, čtyři rohy,
dlouhé modro-bílé nohy.

Nejhorší je, když se lekne:
to zamečí, potom štěkne,
oči poulí, zuby cení –
ale nebezpečný není.

Pochutná si na mouše,
ale nikdy nekouše.
Z tlamy pouští oheň dračí...

Dost, Matouši! To už stačí!

Klokanice

Poslal Pepa z Austrálie svému strýci do Anglie, poslal poštou svému strýci velkou hnědou klokanici.

To nebylo ale celé – klokanice praví směle, že prý chce mít za chvílku připravenou postýlku.

V pátek ráno, sotva vstala, jen si břicho poplácala – strýček musel do obchodu koupit chleba, mléko, vodu.

V sobotu šla klokanice na návštěvu do lednice. Vrátila se ve středu – hned zasedla k obědu.

Vzpomněla si v pondělí, že chce snídat v posteli: po vydatné polívčičce pošmákla si na slepičce.

A tak to šlo neustále dál a dál a ještě dále, až popadla strýčka zlost – bouchl pěstí, křikl: Dost!

Pak hned běžel pro krabici, zavřel do ní klokanici. Poslal ji zpět Pepovi na australské ostrovy.

Tygři

Pravých tygrů je pět druhů.
První má osmnáct pruhů,
ten druhý zase dvacet tři.
Třetí má tlapy jako slon,
čtvrtý má strach, když bije zvon,
pátý rád kozy na pepři.

Pravých tygrů je druhů pět –
a každý z nich je strašně žravý.
Kdyby se sešli tygři praví,
slupli by v mžiku celý svět.

Pruhovaný kůň

Splašil se kůň na ulici –
to byl ale nápad!
Zavřeli ho na petlici
(jen na jeden západ).

A když byl v tom kriminálu,
aby neměl rýmu,
dostal pruhovanou šálu
(však tam měli zimu).

Dnes už je kůň zase zpátky,
na ulici žebrá.
V nové šále dělá zmatky –
vypadá jak zebra.

Slon, žirafa, opice

Čeho mají nejvíce
slon, žirafa, opice?

Slon má velikánské uši,
a že mu to strašně sluší,
stále okolo něj krouží
(i když si to nezaslouží)
čtyři krásné slonice –
těch on prý má nejvíce.

Žirafa má plno flíčků,
schovává je pod pokličku.
Střádá si je celé věky,
udělá z nich šunkofleky.

Opice má tisíc chlupů
a v těch chlupcích plno lupů.

Toho prý maj nejvíce
slon, žirafa, opice.

Mandelinka

Budte tiše, nezbedové!
Pod okny nám přece spinká
bramborová mandelinka.

Šatečky má jako nové –
jedna linka, druhá linka...
od zadečku po ramínka.

Když ji ale probudíte,
uteče vám, uvidíte.
Mandelinka bramborová –
ta se vždycky dobře schová.

II. U NÁS DOMA

Oběd

Máma tuhle v sobotu
uvařila dobrotu:
knedlík, maso, k tomu zelí.
Zbylo ještě na neděli.

Co se to tu děje

Kam poděly se všechny tužky?
Kdepak jsou dnešní noviny?
Proč už mám zase tupé nůžky?
Proč zastavily hodiny?
Kam zmizely ty kapesníky?
Kdepak mám druhou ponožku?
Proč místo datlí jsou tu fíky?
Kdo odnesl nám rohožku?
Kdo zase nechal téci vodu?
Proč okna nejsou zavřená?
Proč svítí světlo ze záchodu?
Co tohle všechno znamená?

Nenápadně se bytem kradu,
snažím se přijít na záhadu –
a řešení se nabídlo:
my máme doma strašidlo!

Všechno létá, co peří má

Všechno létá, co má peří –
vrabec, datel, vlaštovka.
Nelétá, co peří nemá –
hrnec, boty, aktovka.

Létat mohou všichni ptáci,
polštáře i peřiny.
Nikdy ale nevyletí
z bublifuku bubliny.

Bez peří se létat nedá.
Bez peří se nelétá!
A tak musí chodit pěšky
letadlo i raketa.

Zvonečky a zvony

Kdybych si mohl něco přát,
chtěl bych mít stádo oveček.
Každé bych na krk zavěsil
malý stříbrný zvoneček.

Chtěl bych mít také stádo krav
(to však ještě není konec).
Každé bych na krk přivázel
pěkný černý kravský zvonec.

Přál bych si mít stádo slonů.
Pro všechny dospělé slony
nechal bych z bronzu vyrobit
pořádné kostelní zvony.

V houpací síti

Houpity, houpý mezi stromy,
nejdříve trochu, a pak více,
jen ať se větev neulomí,
až rozkývá se borovice!

Tak houpala ses bez rozpaků,
až únava tě zastavila.
Tvůj pohled mířil do oblaků:
na modrém nebi mračna bílá.

Byla jsi tiše jako myška,
spánek si ustlal na tvém víčku...

Najednou z nebe spadla šiška –
trefila se ti do pupíčku.

